

SZOKOLAY ZOLTÁN

Már nem kéri

toporog Vörösmarty
a metróállomás kijáratánál
Szózatot tessék
senki nem vesz
de ő csak mondja rendületlenül

akkor is amikor
felszínre hozza a mozgólépcső
korunk kultúrkápját
akit persze meglep a látvány
mint kiugrott kispapot
a gyorsan múló gerjedelem
vékony mosollyal vet oda egy ötvenest
a fém lassuló pörgését még hallja
de a Szózatot már nem kéri

s a járda túlpartján mobiljához kap
hogy a kéregetőt elvitesse

Pályakép

Teremt az ember éthoszt,
néhány pofont is szétoszt,
s ahol útjának vége,
letakarja a béke.

SZOKOLAY ZOLTÁN

Költő

Az ég, ha vonzaná,
talán még megtanulna
zuhanni fölfelé,
de így, e térben megszorulva
nem próbálhat
moccanni sem.
Villogó távoli pontok
bocsátják rá célkeresztjüket,
vizslatják végleg elfojtott
szándékait: a meg sem írt,
az el se suttogott,
és talán eszébe sem jutott verseket.

Kr. u.

Hogy történt néhány farizeusváltás,
azt már beszéljük, s nem cáfolja senki.
Egyéb aligha. Ahhoz, hogy csodát láss,
kétezer évet vissza kéne menni.

Minden szereplőn új megváltó-jelmez,
úgy próbálják a jövőd elhitetni.
A sátánfattyak hada nem kegyelmez.
Sosem. Neki sem. A tanulság ma ennyi.